

Nienke

hallo ik ben Nienke, ik ben een zigeunermeisje en ik ben 16 jaar.

“Het is 10 mei 1940 en Nederland is bezet door de Duitsers. Ik moest naar een speciale school. Het gaat niet goed op school want er zijn weinig kinderen op school. Het is 11 mei 1940 en ik zit op school, er zijn nu nog minder kinderen en ik ga op onderzoek uit. Mijn moeder zegt: *doe het nou niet! Straks verraad je ons!* Ik luisterde niet, want ik wou weten wat er met Klaas en Alex gebeurde. Diona was ook al niet op school. Ze waren allemaal joods. ik dacht alleen nog maar aan de kinderen in de klas. Ik was onderweg naar mijn joodse vriendin Micha en toen reed er een Duitse auto langs. Ik verstopte mij gauw in de struiken. De auto stopte bij Micha. Ik schrok want de vader van Micha kwam naar buiten en ging met de Duitsers praten. Ik dacht dat de joodse onderduikers verraden werden. 12 mei op school werd het steeds stiller en ik vroeg me af waar iedereen gebleven was: we waren nog maar met z'n vijven! Ik ging met Micha mee naar haar huis en ik vertelde wat ik de dag ervoor had gezien. Ze zei me dat haar vader net alsof deed dat hij bij de Duitsers hoorde en dat hij iedereen beschermde daar binnen! Ik zei dat ik het begreep maar ik zei dat ik het wel erg raar dat iedereen verdween. Ze zei: *maak je geen zorgen want jullie kunnen altijd bij ons schuilen!* Ik zei oké, en ik ging naar huis en ik vroeg ook aan mijn ouders wat er met de kinderen kon gebeuren. Mijn moeder zei dat ze het niet wist maar mijn vader zei: *daar worden kinderen vergast en vermoord! Maar er word gezegd dat ze daar werk kunnen krijgen. Ze gaan met de trein naar een concentratiekamp en daar worden ze eerst pijn gedaan en dan ineens, beng, worden ze vermoord of vergast! Ow oké!* zei ik alleen maar. Een jaar later op 26 april werd Micha ook gepakt door de Duitsers en zij ging ook naar zo'n concentratiekamp. Ik dacht alleen nog maar: Straks ben ik aan de beurt en dan ga ik ook dood en dan en dan...!

Maar nog een aantal jaren later kwamen er Engelse soldaten en die bevrijden Nederland van de Duitsers! Eindelijk! We waren eindelijk vrij en we konden eindelijk weer normaal leven! Maar dat lukte niet echt want na een jaar zei mijn moeder: *waarom ben je nou nog niet blij? We zijn vrij en we kunnen weer leven zoals voor de oorlog! Waarom ben je dan niet blij?* Ik zei: *ik ben niet blij omdat mijn beste vriendin is vermoord door die stomme rot Duitsers en die stomme NSB'ers!! Bah!* Mijn moeder zei dat iedere gemene Duitsers dood waren of naar een ander land gevlucht waren. Maar ik zei: *Ik weet het maar mijn*

allerbeste vriendin is door hun dood en daar ben ik erg boos om! Als ik haar lichaam vind dan ga ik het op haar favoriete plaats begraven en dan herdenk ik haar elke dag en iedere avond.

Maar diezelfde nacht werd er op de deur geklopt en mijn moeder deed open. Ze riep mijn naam en ik kwam slaperig naar beneden. Ik was klaarwakker toen ik zag wie er voor de deur stond. Het was Micha!!! Ze leeft nog! En ze is niet eens gewond! Ik was zo blij, dat ik dacht dat ik nog sliep. Ik wreef even in mijn ogen en nu wist ik het zeker: Ze is hier echt! Ze leeft echt nog! Ik bood haar snel iets te drinken aan en ook iets lekkers om te eten. Ik dacht nog steeds dat het niet waar was maar mijn moeder zei dat ik echt niet droomde en dat alles wat er nu gebeurde echt was. Ik vroeg hoe ze vrij was gekomen. Ze vertelde alles wat er gebeurt was: *Ik zat in de trein onderweg naar zo'n concentratiekamp en toen waren er nog een paar meisjes die ik toevallig nog van vroeger kende en toen hadden we een plan bedacht: We zouden als we uit de trein moesten stappen zo hard schoppen tegen degene die de deur open deed zodat we dan konden ontsnappen. Twee meisjes hebben het niet gered, ze werden neergeschoten en zijn aan de wonden overleden, maar toen deed iemand de deur open en toen gingen we met z'n zessen trappen tegen die man en toen wouden die twee hem verstoppen onder de trein en toen dat gedaan was wouden ze ook wegrennen maar toen werden ze beschoten. Toen werden wij ook beschoten en hun werden meegesleurd. We konden maar net aan de kogels ontvluchten en toen kwam ik hier aan want papa's huis is weggebrand. Maar toen we ontsnapt waren werden we tegengehouden door een man en wij dachten dat het een Duitser was en dat we gesnapt waren, maar hij was juist heel erg lief Mieke bleef een beetje achter en toen kwam zij aan en toen riep ze een naam en toen riep hij: Mieke! En toen sprong Mieke in zijn armen en toen gaven ze elkaar een kus op de wang. En toen zei die jongeman: Willen jullie meerijden? Ik breng jullie wel. Waar moeten jullie heen? Toen zei ik: Ik moet naar Zeeland. Naar Middelburg.*

Helemaal naar Middelburg? vroeg de jongeman. Ik zei alleen maar ja. Oké, dan brengen we je daar heen. Zijn er nog meer die naar Middelburg moeten? Vroeg hij. Niemand zei iets, dus onderweg, toen we langs mijn huis reden wou ik stop zeggen, maar ik zag geen huis meer: alleen nog maar een hoopje as. Dus ik deed net alsof dat ik hier woonde en daar om ben ik nu hier aangekomen. Wow zei ik alleen want ik was stomverbaasd van dat spannende verhaal. En mijn moeder schrok en vroeg of ze hier wou slapen en toen zei ze: *ja natuurlijk. Ik kan toch niet in een afgebrand huis slapen.* En toen ze dat zei sprongen de tranen in haar ogen omdat ze wist dat haar vader ook overleden was en misschien was zij nog maar de enigste van haar

hele familie. Ik had echt zo super veel medelijden met haar dat ik ook ging huilen. Mijn moeder niet, ze troostte ons allebei en ze zei: *hup naar bed jullie!* Ik zei: Maar we moeten nog een bed neerzetten voor Micha! Mijn moeder zei: *geen zorgen. Ik leg wel even een matras neer met een deken en een kussen erbij.* Micha zei: Is goed joh. Ik heb al bijna mijn hele leven op een dun matrasje geslapen. 's Ochtends hadden we een lekker ontbijt en daarna gingen we lekker spelen. We speelden verstoppertje met een paar andere kinderen. Het was heel erg leuk en

we leefden nog lang en gelukkig!!!